

Alberti gav ved Skrivelse af 17. September 1907 Politidirektøren Meddelelse om, at Bevillingen var forbrudt fra Oktober Flyttedag 1907, „fordi Bevillingshaveren havde overtraadt de ved Bevillingens Indhold fastsatte Vilkaar for Bevillingens fortsatte Gyldighed“.

Dernæst formaaede Alberti ved Samtale med Politidirektøren denne til at fravige det sædvanlige Anciennetetsprincip ved Tildeling af det hernævnte Privilegium og anmodede Politidirektøren i Skrivelse af 9/10 1907 om at udfærdige „Bevilling for Fru B. og Hr. C. i Lokalet Vimmelskiftet 47 eller andetsteds paa Københavns Grund for et Tidsrum af 10 Aar fra Oktober Flyttedag d. A. at regne, saaledes at Bevillingen gælder for de tvende nævnte Personer og sidstnævntes Enke i Tilfælde af hans Død før ovennævnte Tidsrums Udløb og saaledes, at det ikke skal formenes de paagældende at udnytte Bevillingen ved at overdrage Retten ifølge denne til et Aktieselskab, saa længe Bevillingens Indehavere eje over Halvdelen af Aktierne og have Sæde i Bestyrelsen for bemeldte Aktieselskab“.

I Forhold til den tidligere Bevilling havde denne følgende Fortrin:

1. Bevillingen gjaldt ikke for 1, men for 10 Aar.
2. Bevillingen gjaldt ikke for 1, men for 2 Personer og for den enes eventuelle Enke.
3. Bevillingen var ikke bunden til Vimmelskiftet 47, men gjaldt overalt paa Københavns Grund.
4. Bevillingen var ikke bunden til Personerne, men kunde overføres til et Aktieselskab.

Af de nye Bevillingshavere stod den ene Alberti personlig meget nær, den anden var pousseret frem af Privatbankdirektør Heide, der selv skildrer sin Entré saaledes: „... en Dag, da Alberti havde indfundet sig i Privatbanken hos Gehejmeetatsraad Larsen, løb Heide efter ham, da han forlod Larsens Værelse, og spurgte ham, om Bevillingen var ledig, og om der var Chancer for Hr. C. som Bestyrer for Bevillingen“.

Da Albertis Forhold overfor den førstnævnte Bevillingshaver formentlig bliver nærmere oplyst gennem Forhøret over hans Forhold til „Middagsposten“, og da Albertis Forhold overfor Privatbankdirektør Heide formentlig bliver nærmere oplyst gennem Forhøret over Albertis Forhold til Privatbanken, forbeholder man sig sine Bemærkninger desangaaende.

Hvad Albertis Forhold overfor den oprindelige Bevillingshaver Hr. A. angaar, kan det neppe findes at være en ligefrem Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 13. Men naar henses til, at Bevillingshaveren saavel ved Under- som ved Overret ganske er frifunden for det offentlige Tiltale for Dyrplageri, og at den nye Bevilling netop hjemler Benyttelsen af Aktieselskab, der anførtes som Paaskud til Ophævelse af den første Bevilling, kan man ikke undlade at forbavses over det haardhændede og hensynsløse Despoti her er udøvet i Læ af den ministerielle Myndighed.

Albertis usandfærdige Fremstilling i Rigsdagen af hans Forhold til Politidirektøren og Bevillingen kan neppe anses for strafbar Embedsforsæelse.

Man gør i denne Sag ingen Indstilling foreløbig, idet man ønsker at afvente de ovennævnte supplerende Forhør.

3. Byggedispensation til Bygmester Adolfsen og Tilladelse til Oprettelse af Apotek i Bryggervangen.

Alberti har fra sit Teglværk „Dysseværk“ leveret Mursten til Privatbankens Bygninger, og paa Privatbankdirektør Heides Foranledning fik Alberti Leverance af Mursten til Bygmester Adolfsens Byggeforetagender ved Jagtvejen, idet Hr. Heide samtidig introducerede Adolfsen og dennes Muremester hos Alberti for Afslutning af Kontrakt.

Leverancen androg ca. 4 Mill. Sten til Beløb ca. 80,000 Kr. Hr. Heide indstod Alberti for Betalingen, og denne reguleredes som oftest gennem Privatbanken.

Da Sundhedskommissionen havde nægtet Adolfsen en Dispensation angaaende An-